

Božji poljub (fr. James Smith)

Evharistija je postala problematična za mnoge katoličane. Redkeje obhajajo sveto mašo in so manj prepričani v resnično navzočnost Kristusa v evharistiji.

Prvi razlog je ta, da mnogi nimajo osebne, neposredne izkušnje Boga. Ko pes vidi zajca, se neučakan zapodi za njim, ob tem pa laja od navdušenja. Drugi psi zaslišijo njegovo lajanje in se mu pridružijo. A po določenem času nehajo, ker ne sledijo zajcu, ampak psu. Prvi pes pa nadaljuje z lovom, ker je zajca sam videl. Ni čudno, da so ljudje prenehali slediti, ko so spoznali, da živijo vero prednikov - sami nikoli niso srečali Boga.

Druga težava evharistije je v tem, da slavi Jezusovo smrt in vstajenje. Dogodka, ki sta se zgodila pred dvema tisočletjema. Kako naj realistično izkusimo to davno dogajanje?

Zgodi se preko daru spomina. Liturgiki tej posebni vrsti spomina rečejo anamneza (spominjanje).

Bob se je spominjal usodnega dne, ko se je utapljal in mu je brat rešil življenje. Vsako leto je nekaj popil v spomin na ta dogodek. Prvo leto je še živo občutil, kako se je voda vrtinčila okrog njega in kakšen strah ga je obhajal, preden ga je prevzela radost, da je rešen. Vendar se je iz leta v leto spominjal manj in manj. Na koncu je vedel samo, da je spet obletnica, ko mora nekaj popiti. Če si ne osvežujemo spomina na to, kako nas je Jezus rešil s svojim življenjem in s svojo smrtjo, če si ne kličemo v spomin živih podrobnosti Jezusovega življenja in smrti, potem je naravno, da spomin opeša – dokler ni prejemanje obhajila le medel spomin neke pretekle verske resničnosti. Nekaj, kar se je nekomu zgodilo.

Star rabi je hodil v nek gozd, tam je zakuril ogenj in molil – in prišel je Bog. Ko je umrl,

je njegov sin odhajal na isto mesto, molil, a je pozabil prižgati ogenj. A Bog je vseeno prišel. Ko je umrl, je njegov sin še našel pravo mesto, a je pozabil na ogenj in molitev. Vendar je Bog prišel. Ko je on umrl, njegov sin ni znal zakuriti ognja, moliti molitve, niti ni vedel, kje to mesto je. Samo pripovedoval je zgodbo o tem, kar se je davno tam dogajalo. A pazite! Bog je prišel!

Vse, kar moramo narediti, je, da se zberemo za mizo in si povemo zgodbo, kako nas je nekoč naš Brat rešil.

Mnogo je bilo napisanega o tem, kako kruh in vino postaneta telo in kri Jezusa Kristusa. Vsako stoletje ima najljubšo razlago glede na trenutne teološke in znanstvene teorije: trans-substanciacija, trans-esencializem, trans-signifikacija. To so samo besede, ki označujejo spremenitev kruha in vina v telo in kri. Ničesar ne dokazujejo, zaradi njih se nič ne zgodi.

Zgodi se tako kot poljub. Lahko preučujemo tehniko poljuba, merimo količino fermonov, ki jih pri tem izločamo, ocenjujemo dejavnost mišic, ki pri tem sodelujejo – ampak nič ne more pojasniti, kako se poljub zgodi. Niti 500 strani dolga razprava o bistvu poljuba nas ne bi razsvetlila. Če razmišljaš o tem, kako se poljub zgodi, preden se poljubljaš, ga samo pokvariš. Kljub temu bi se zgodil. Poljub se zgodi, ko se potopiš vanj in se prepustiš.

Sveto obhajilo je najbolj intimen, telesen stik z vstalim Kristom. Sveto obhajilo je Božji poljub. Najboljši način, da ga uživamo, je, da se potopimo vanj in se prepustimo.